

Η νόσος των χαμένων ευκαιριών

Στην Ευρώπη ξυπνάνε εσχάτως με τον φόβο του ιού της γρίπης. Στις ΗΠΑ κοιμούνται παρέα με τον τρόμο μιας ενδεχόμενης πανδημίας. Και στην Ελλάδα πάσχουμε από τον ιδιαίτερα επιζήμιο και εξαιρετικά μεταδοτικό «ιό της απώλειας»: χάνουμε ύποπτες γαλοπούλες, χάνουμε κοινοτικά κονδύλια, χάνουμε τρένα, χάνουμε ελπίδες.

Αν μέχρι σήμερα η γαλοπούλα συνδεόταν με το εορταστικό τραπέζι του ρεβεγιόν, τώρα πια προσφέρεται για άλλους συμβολισμούς, που ουδόλως σχετίζονται με εύγευστα εδέσματα. Αν κάποτε σκεφτόμασταν πόσες δραχμούλες ή πόσα ευρώ θα καταβάλλουμε για να προμηθευτούμε το ...κατατρεγμένο γαλόπουλο από τις κεντρικές αγορές και τα κρεοπωλεία, σήμερα μας βαραίνει η υποψία ότι τα 5 εκατ. ευρώ που χάνουμε ημερησίως λόγω του πανικού για τη νόσο των πουλερικών θα μπορούσαν να επενδυθούν σε αναγκαία έργα και δράσεις («Ο πανικός που ακολούθησε τις πρώτες ανακοινώσεις για τον εντοπισμό του ιού Η5 στις Οινούσσες της Χίου έριξε έως και 90% τις πωλήσεις στα πουλερικά. Η ημερήσια ζημιά στο σύνολο της δραστηριότητας, δηλαδή σε όλους τους κλάδους, αγγίζει τα 5 εκατ. ευρώ», έγραφε το «Έθνος» στις 21/10).

Η χαμένη γαλοπούλα μπορεί να γίνει δυστυχώς σύμβολο και για τη Θεσσαλονίκη. Για όλα αυτά που, από ότι φαίνεται, ποτέ δεν θα βρεθούν. Όπως, π.χ, για το χαμένο επί σειρά ετών «κλειδί» που θα ξεκλειδώσει την υπόθεση του μετρό Θεσσαλονίκης, βάζοντας -επιτέλους- το έργο στις ράγες. Στο τέλος Οκτωβρίου, η Κομισιόν έστησε νέο μπλόκο στην υπογραφή της σύμβασης για το έργο του Μετρό της Θεσσαλονίκης, με την κοινοπραξία των εταιρειών ΑΕΓΕΚ, Impregilo, Ansaldo και Seli, προκειμένου να διερευνηθούν «σοβαρές ενδείξεις παραβίασης του κοινοτικού δικαίου».

Η νέα εμπλοκή στο θέμα του μετρό ήρθε σχεδόν ταυτόχρονα με τα νέα παρατάγουδα στην υπόθεση της επέκτασης του διαδρόμου προσαπογειώσεων 10/28 του αεροδρομίου «Μακεδονία» στη Θεσσαλονίκη. Και μια που μιλάμε για αεροδρόμια... Ας φροντίσουμε να μην πετάξει το ...πουλί σε όσα γενικά πρέπει να γίνουν για τη Θεσσαλονίκη και την Ελλάδα ■